

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1301, ул. „Георг Вашингтон” № 17, тел.факс 989 48 66

Изх.№ И-02-31/13
Дата: 19.03.2014г.

157

ДО
Г-ЖА КРАСИМИРА КОСТОВА
Г-Н ДРАГОМИР КОЯДЖИКОВ
Г-ЖА ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА
Г-Н ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
Г-ЖА РУМЯНА ИЛИЕВА
Г-ЖА НЕЛИ СИГРИДОВА
Г-Н ДИМЧО ГЕОРГИЕВ
СЪДИИ В
АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪД

ЧРЕЗ
Г-ЖА ДАНИЕЛА РОСИНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪД

КОПИЕ:

ДО
Г-ЖА НЕЗАБРАВКА СТОЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯ ПО ПРЕДОВРАТЯВАНЕ И
УСТАНОВЯВАНЕ НА КОНФЛИКТ НА
ИНТЕРЕСИ, И ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ С
ИНСПЕКТОРАТА КЪМ ВСС
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ОТНОСНО: възражение от съдии от Апелативен специализиран наказателен съд заведено с вх.рег.№КЖ-02-31/16.01.2014г. по описа на Инспектората към ВСС срещу част от констатациите в Акт за резултати от

извършена проверка в АСПНС по заповед №ж-02-31/15.11.13г. на главния инспектор на Инспектората към ВСС

В Инспектората към ВСС е постъпило възражение с вх.рег.№КЖ-02-31/16.01.2014г. по описа на Инспектората към ВСС от съдиите Красимира Костова, Драгомир Кояджиков, Веселина Вълева, Венелин Иванов, Румяна Илиева, Нели Сигридова и Димчо Георгиев срещу част от констатациите в Акт за резултати от извършена проверка в АСПНС по заповед №ж-02-31/15.11.13г. на главния инспектор на Инспектората към ВСС.

След като се запознах с постъпилото възражение и Акта с резултати от извършена проверка в АСПНС намирам следното:

I. По възраженията на съдиите Красимира Костова, Драгомир Кояджиков, Веселина Вълева, Венелин Иванов, Румяна Илиева, Нели Сигридова и Димчо Георгиев.

Във възражението е изразено несъгласие с констатацията в Акта, че е неправилно определението за произнасяне по доказателствата да се съчетава с насрочване на делото. Възражението е основателно за случаите, при които в жалбата са направени доказателствени искания, които следва да се решат в открито или закрито съдебно заседание. В този случай съставът, който решава допустимостта на доказателствата може да се произнесе и по насрочване на делото, ако този въпрос не е решен от докладчика по делото с отделно разпореждане след решаване на въпросите за годността на делото да бъде разгледано във въззивно производство в открито съдебно заседание. Задълженията на докладчика по решаването на тези въпроси е налице по силата на чл. 323 НПК, ако първоинстанционният съд не е изпълнил задълженията си по същия текст.

Може да се приеме произнасянето и по двете групи въпроси с един процесуален документ-определение по чл. 327, ал. 1 НПК, но и в този случай е необходимо същия акт да съдържа съображения и констатация, че са налице всички условия за разглеждане на делото по същество в открито съдебно заседание каквито съображения не бяха констатирани по въпросното определение за отказ да се допусне събиране на доказателства и за насрочване на делото в съдебно заседание. В това се заключава корекцията в направената констатация.

Възразява се срещу констатацията в Акта, че думата "съпричастност" и нейните производни се използва неправилно в някои съдебни актове, тъй като не е юридически термин.

Според чл. 20, ал.1 НК, съучастници в извършването на умишлено престъпление са извършителите, подбудителите и помагачите. И това са установените законови форми за „съпричастност“ на едно лице към дадено престъпление. Формите на съучастие имат легална законова дефиниция /чл. 20, ал.2, чл.20, ал.3 и чл. 20, ал. 4 НК, както и многогодишна и еднопосочна практика на ВС и ВКС.

Думата "съпричастен" използвана в съдебните актове няма нито законово, нито тълкувателно определение от ОСНК на ВКС. При нейното

използване не е ясно каква точно форма на съучастие се има предвид и това може да затрудни както яснотата на съдебния акт, така и правото на защита на подсъдимия. Поради това не може да се приеме направения с възражението довод, че употребата на думата „съпричастен” или „съпричастност”, използвани като синоними на „участие” и „участващ” в подходящ контекст спомагат за словесното обогатяване на юридическия изказ, предпазвайки го от лексикална тромавост и повторение.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от УКАЗ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове /ЗНА/, думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същи смисъл във всички нормативни актове. По принцип това следва да важи и за правоприлагащите органи относно използваните думи и изрази в съдебните актове, тъй като те /съдебните органи/ не създават, а прилагат законите, включително и с установения в тях понятен апарат.

Съгласно чл. 37, ал. 2 от Указа за прилагане на ЗНА, ако се налага отклонение от общоприетия смисъл на дума или израз, с допълнителна разпоредба, а за съдебните органи с допълнително задължително тълкуване, се определя смисълът им за съответния нормативен акт, съответно съдебен акт.

Съгласно чл. 37, ал. 3 от Указа, за прилагане на ЗНА, съобразно предходните алинеи се постъпва и когато при прилагане на нормативния акт /НК/ могат да възникнат съмнения относно смисъла на употребена дума или израз.

С други думи въвеждането на аналогични думи или изрази на законоустановените при прилагането на нормативните актове е възможно и допустимо, ако е налице ТР на ОСНК, обясняващо причините за възприетото терминологично отклонение, както и съдържанието на нововъведеното понятие.

Може да има използване на думата “съпричастен” и производните ѝ, включително и от някои състави на ВКС(посочените във възражението съдебни актове на ВКС са за периода 2009г.-2013г.), но без произнасяне на ОСНК на ВКС в посочените направления не може да се приеме за правилно въвеждането на нови думи, с аналогично съдържание на законоустановените/чл. 20 НК/.

Относно възражението, че по време на проверката съдиите не са били поканени от проверяващия инспектор, за индивидуални разговори и беседи, следва да се има предвид, че това е само един от методите на проверката, приложението на който не винаги е задължително. В конкретния случай с трима от съдиите подписали възражението и в двете му части е проведено събеседване по тяхно искане.

II. По допълнителните възражения от съдиите Красимира Костова, Драгомир Кояджиков, Венелин Иванов, Румяна Илиева и Веселина Вълева

Тази група съдии възражават срещу констатацията в Акта, че в “Общото събрание на съдиите проблемите се докладват, изказват се мнения и

становища и се взема решение на принципа на вишегласието”. Тази констатация е окачествена като произволна. Възражава се още, че след провежданите дебати в Общото събрание не се достига до никакви решения, а камо ли до такива, взети на принципа на вишегласието.

Констатацията в Акта е направена въз основа на протокола от Общо събрание на съдиите от АСпНС проведено по повод предложение на Главния прокурор до ВКС за издаване на ТР по приложението на чл. 249 НПК и чл. 43а НК. В протокола е отразено, че по същите въпроси са станали изказвания и разисквания, и на принципа на вишегласието е формирано преобладаващото становище на АСпНС по поставените въпроси. Вярно е, че формираното становище не е решение, защото такова решение от компетентността на ВКС, но и друго не се изисква от съдилищата освен становище по поставените въпроси, което е законосъобразно формирано. Не може да се приеме, че когато една констатация е направена въз основа на обективни факти /каквито са проведеното Общо събрание на съдиите и отразените от него резултати в съставения протокол е налице произволна, т.е. абсолютно необоснована констатация/, положение, което следва да бъде известно на всички въззивни съдии.

По отношение на изразеното становище относно определяне на съдебните състави в производствата по мерки за неотклонение, тези съдии следва да оправят своите предложения до ВСС. Към настоящия момент ВСС е в процес на изработване на проект на Методика по приложението на принципа на случайното разпределение на делата в районните, окръжните, административните, военните, апелативните и специализираните съдилища, с цел създаване на единен подход при случайното разпределение на делата.

Възражава се и срещу констатацията за редовно извършени проверки на цялостната съдебна дейност на СпНС. В действителност, извършената проверка е само една, но като се държи сметка за краткия срок на дейност на проверявания съд – две години не може да се иска, нито да се очаква повече на брой проверки. От тази гледна точка проверката на съда, макар и една, е приета за достатъчна. Без значение по чия инициатива е извършена проверката. Компетентността на АСпНС може да се предизвика както служебно, така и по инициатива на други органи, без това да поставя под съмнение законосъобразността и резултатите от извършената проверка.

Посочените по-горе възражения не са нито основателни, нито съществени по своята същност обаче те показват едно разделение в колектива на съда по въпроси, засягащи дейността му, без да се споделят еднозначно и абсолютно от всички съдии. Парадоксално е, че се оспорват констатации, които са благоприятни за дейността на съда /проверката на организацията и дейността на СпНС/ и тази реакция няма разумно обяснение за един колектив като цяло.

ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР:
АНА КАРАИВАНОВА

